

На кръстопътя долу, съ восъчно лице,  
съ дебела черна плитка на тила прибрана  
и съ мандолина въвъ рждетѣ —  
гърбушка малка — ни жена, нито дете,  
посрѣдъ тѣлпа съ разкрити дъждобрани —  
като огромни черни гѣби подъ дъжда поникнали,  
стои и пѣе — на дъжда и хората привикнала,  
а черната тѣлпа наоколо расте.

Азъ слушамъ дръзкитѣ слова на пѣсенята —  
трогателно невинни въ нейната уста,  
и мисля: страшенъ дѣлъ отъ болката въ свѣта безмѣренъ,  
обида божа и човѣшко примирение,  
една сждба, едни неотмѣними скърби —  
сж скрити въ тази малка детска гърбица . . .